ПЛАН-КОНСПЕКТ

для проведення заняття в системі службової підготовки із середнім та старшим начальницьким складом для навчальних груп № 1,2 Вищого професійного училища Львівського державного університету безпеки життєдіяльності (м. Вінниця)

Вид підготовки: профільна підготовка

Тема № 3 Поняття корупції. Відповідальність за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення

Навчальна мета: розкрити зміст положень антикорупційного законодавства України, правові й організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила усунення наслідків корупційних правопорушень.
Час: 1 год.
Місце проведення : Лекційний зал.
Метод проведення : Лекція.
Навчально-матеріальне забезпечення: Про запобігання корупції Закон України від 14.10.2014року, план-конспект.
Нормативно-правові акти та література:
1. Про запобігання корупції Закон України від 14.10.2014року.

Порядок проведення заняття:

1. **Організаційні заходи** – 2 хв.:
- перевірка присутніх; оголошення теми і мети заняття.

2. **Контроль знань** – 3 хв.:
- перевірка засвоєння раніше пройденого матеріалу.
3. Викладення матеріалу теми. - 30 хв.
Питання, які вивчатимуться:
Вступ
1. Поняття, сутність та форми корупції.
2. Засади антикорупційної політики в Україні.
3. Конфлікт інтересів та інші обмеження щодо запобігання корупції.
4. Фінансовий контроль та моніторинг способу життя.

Питання № 1 . Поняття, сутність та форми корупції.

Корупція (від лат. corrumpere – псувати) – протиправна діяльність, яка полягає у неправомірному використанні влади чи службових (посадових) повноважень та пов'язаних з ними можливостей для одержання матеріальних або інших благ, пільг та інших переваг особою, яка наділена владою, службовцем або іншою особою.

Основними причинами корупції є:

- ***перша причина корупції*** – низька зарплата,

- ***друга причина корупції*** – бюрократія;

- ***третя причина*** – погана законодавча база і відсутність або неефективні дії антикорупційних органів. Адже просте, недвозначне, лаконічне і зрозуміле законодавство скорочує потреби у великому апараті чиновників і полегшує розуміння законів громадянами.

Окрім того, масове використання звинувачень у корупції без доказів або з їх наявністю як компромату призвело до вироблення у громадськості «корупційного

імунітету». З корупцією змирилися, зарахували її як частину менталітету, на який прийнято списувати все.

У західному регіоні кількість тих, хто вважає корупцію необґрунтованим явищем склала 22%, а кількість тих, хто пояснює її суспільними традиціями – 44%.

За результатами опитування, найбільш корумпованими установами українці вважають суди, митницю та медичні установи. Найменш корумпованими вважають церкву, громадські організації та ЗМІ.

Вважається слушною думка М. І. Мельника про те, що соціальна сутність корупції визначається тим, що вона – явище правове, оскільки корупційні діяння – це продукт соціальної взаємодії, результатом якої є посягання на права людей, перебирання їх прав чиновниками, позбавлення прав тощо.

М. Ю. Тихомиров пропонує розглядати корупцію як злочинну діяльність у сфері політики чи державного управління, використання посадовими особами наданих їм прав та владних повноважень з метою особистого збагачення.

Згідно Закону України «Про запобігання корупції», корупція – використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 Закону України «Про запобігання корупції», наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 Закону України «Про запобігання корупції», або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей.

В загальному, визначення поняття «корупції» згідно Закону України «Про запобігання корупції», можна пояснити таким чином: це використання службових повноважень або пов'язаних з ними можливостей (вчинення будь-яких дій або умисна бездіяльність) задля отримання неправомірної вигоди (тобто грошей, майна, пільг, послуг, переваг і т.д.) для себе або своїх близьких, рідних, знайомих (потрібен один суб'єкт). І навпаки, надання/прийняття обіцянки (пропозиції) чи прийняття/надання неправомірної вигоди задля протиправного використання службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей (або схиляння іншого до цього) (потрібні два суб'єкта).

Отже, корупція – це використання будь-якою особою, що наділена владою, наявних в неї можливостей і повноважень задля отримання незаконної вигоди.

Важливо зазначити, що корупція здійснюється як і в державному, так і в приватному секторі. У більшості випадків, зокрема в Україні, приватний сектор має значний вплив на урядові структури та корупційні схеми. До того ж, приватний сектор, олігархи та великий бізнес можуть як сприяти корупції, так і отримувати від неї прибуток.

Можна виділити наступні ознаки корупції.

1. Корупція – складне соціальне явище. Це багатостороння вертикально-горизонтальна зв'язок в суспільстві і державі, яка обумовлена історичними, економічними, соціальними, політичними, правовими, національними, культурними, моральними детермінантами.

2. Наявність підкупу – продажності. Тут проглядається двосторонній (у ряді випадків - багатосторонній) змову чиновника (будь-якої ланки) і іншої особи (фізичної або юридичної). Звичайно, тут може мати місце і здирство, і ініціатива. Чиновник продає будь-які блага, використовуючи державну, муніципальну структуру в своїх цілях, а інша особа купує їх. Ці блага можуть бути найрізноманітнішими (від лобіювання "потрібного" закону, незаконного (законного) отримання квот на вилов риби, покупки водійських прав, надходження до престижного вузу і т.п.).

3. Наявність корисливості в особистих чи вузькогрупових інтересах. Навряд чи можна знайти корупціонера, який би здійснював корупційні злочини без корисливих інтересів. Найстрашніше – це те, що чиновник продає себе, свої можливості, частина державної, муніципальної влади за винагороду. Чиновник не працює у вакуумі. У нього є вище керівництво. Тому він і змушений ділитися. Корупція – це комплексне системне утворення в системі державної і муніципальної служби. Напевно, не можна говорити про корупцію в разі виявлення одноосібного випадки отримання хабара тими чи іншими посадовими особами. Зі слів державних чиновників, середній розмір вкраденого з бюджету становить не менше 20%.

4. Використання чиновником-корупціонером офіційних повноважень, можливостей свого авторитету.

Згідно положень Закону України «Про запобігання корупції», в Україні корупція проявляється у таких формах:

Форми корупції	**Ознаки корупції**		
	Діяння	**мета**	**суб’єкт**
перша	використання службових повноважень чи пов’язаних із ними можливостей	Одержувати неправомірну вигоду	Особа, зазначена в статті 3 Закону України «Про запобігання корупції»
друга	прийняття неправомірної вигоди або прийняття її обіцянки/пропозиції для себе чи інших осіб	–	
третя	Обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у статті 3 Закону України «Про запобігання корупції»,	Схилити що особу до протиправного використання наданих їй	–

	або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам	службових повноважень чи пов’язаних з ними можливостей	

Неправомірна вигода – грошові кошти або інше майно, переваги, пільги, послуги, нематеріальні активи, будь-які інші вигоди нематеріального чи негрошового характеру, які обіцяють, пропонують, надають або одержують без законних на те підстав.

Зміст поняття «неправомірна вигода» (далі – НВ) визначають дві обов’язкових ознаки, відповідно до яких:

1) предметом НВ можуть бути лише:

– грошові кошти та інше майно;

– переваги, пільги й послуги;

– нематеріальні активи;

– будь-які інші вигоди нематеріального чи негрошового характеру;

2) їх обіцяють, пропонують, надають або одержують без законних на те підстав.

Важливо!!! Одержання неправомірної вигоди необхідно відрізняти від отримання подарунка.

Різниця між цими діяннями полягає в такому:

1) дарунок завжди має матеріальне вираження, а неправомірна вигода може мати нематеріальний зміст;

2) одержання неправомірної вигоди завжди пов’язане з необхідністю використання особою свого службового становища. А одержання подарунка не завжди пов’язане з виконанням повноважень. Наприклад, адміністративним правопорушенням є отримання подарунка від підлеглих службовців, незалежно від мети цих дій;

3) статтею 172-5 КУпАП встановлено граничну вартість подарунків – вона не повинна перевищувати один прожитковий мінімум встановлену на день прийняття подарунка, одноразово **(з 1 січня 2021 року ця сума становить - 2270 гривень)**, а сукупна вартість таких подарунків, отриманих від однієї особи (групи осіб) протягом року, не перевищує двох прожиткових мінімумів, встановлених для працездатної особи на 1 січня того року, в якому прийнято подарунки **(2021 р. – 4540 грн.).** Натомість для неправомірної вигоди такої вартості не встановлено, тому перевищення зазначеної вище суми може бути кваліфіковано за статтею 368 Кримінального кодексу України за наявності доведеного факту вчинення чи невчинення службовою особою в інтересах того, хто дарує, чи в інтересах третьої особи будь-якої дії з використанням наданої їй влади чи службового становища.

Корупція як явище призводить до певних негативних наслідків в державі, а саме:

– *соціальні наслідки корупції* полягають в тому, що вона порушує існуючий порядок речей у суспільстві, спотворює суспільні відносини. Починаючи з порушення службового обов'язку корупція тягне за собою порушення інших суспільних відносин: призводить до гальмування та викривлення соціально- економічних реформ, поглиблює соціальну нерівність громадян, збільшує соціальну напругу в суспільстві, порушує принципи соціальної справедливості, ускладнює доступ громадян до соціальних фондів, перешкоджає користуванню ними, тощо.

В такому випадку суб'єкти корупції функціонують у неофіційній системі, в якій панує своя система цінностей, свої цілі та засоби їх досягнення, де відносини між людьми складаються не за офіційними законами. Водночас, суб'єкти корупції не можуть існувати без офіційної підсистеми. Остання для них є обов'язковою передумовою встановлення корумпованих відносин: для того, щоб зловживати владою, її потрібно мати – посідати відповідну посаду в органах державної влади, бути наділеним певними повноваженнями, мати можливість їх офіційно використовувати.

– ***політичні наслідки корупції*** проявляються в тому, що вона: змінює сутність політичної влади, знижує рівень її легітимності як всередині держави так і на міжнародній арені, порушує принципи її формування і функціонування, демократичні засади суспільства і держави, підриває політичну систему, тощо.

При високому рівні корумпованості державних органів корупція стає системним елементом державного управління. За таких обставин управління державою суттєво віддаляється від демократичних принципів і значно спрощується для корумпованих представників влади, яким притаманний спрощений погляд на владу, на її сутність і суспільне призначення, на власне службове становище, яке розглядається як засіб задоволення особистих інтересів. Внаслідок корупції відбувається зміщення основної мети політики – забезпечення приватного і групового інтересів замість забезпечення загальносуспільних інтересів. Корупція підриває авторитет держави, породжує недовіру громадян до політичної влади. Влада сприймається громадянами не як виразних їх інтересів і спосіб їх захисту, а як джерело небезпеки їх правам і свободам.

– ***економічні наслідки корупції*** проявляються в тому, що вона: підриває економічну систему держави, дискредитує економічні реформи, порушує основні засади господарської діяльності, перешкоджає надходженню внутрішніх і зовнішніх інвестицій, є причиною фінансових криз, тощо.

Якщо говорити про корупційний вплив на економічні відносини, то він, зокрема, проявляється у дискримінації підприємців з боку службових осіб органів державної влади або органів місцевого самоврядування: 1) у встановлених не передбачених законодавством обмежень на здійснення окремих видів

підприємницької діяльності; 2) примушуванні підприємців до укладання невигідних для них договорів; 3) надання окремим підприємцям пільг або інших переваг у конкуренції з іншими підприємцями.

– ***морально-психологічні наслідки корупції*** проявляються в тому, що вона є потужним фактором деморалізації суспільства, девальвації моральних цінностей, деформації індивідуальної та суспільної психології, нищить духовні та моральні цінності, сприяє поширенню у суспільстві кримінальної психології, тощо.

Найбільш небезпечним у цьому аспекті є те, що масштабне поширення корупції все більше витісняє правові, етичні відносини між людьми. Поступово перетворюючись корупція із соціальної аномалії стає звичним способом вирішення життєвих проблем, нормою функціонування влади і способом життя значної частини членів суспільства.

– ***правові наслідки корупції*** проявляються у: поширенні правових принципів функціонування держави та її окремих інститутів, суттєвому обмеженні конституційних прав і свобод людини і громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб, грубому порушенні встановленого законом порядку здійснення повноважень посадовими і службовими особами органів державної влади, тощо. Корупція дискредитує право як універсальний регулятор суспільних відносин, перетворюючи його за засіб задоволення приватних та корпоративних інтересів.

Корупція змінює сутність правоохоронної діяльності державних органів, які перестають виконувати функцію охорони права і перетворюються в інструмент розправи над невинними особами або інструмент неправомірного задоволення особистих чи групових інтересів певних осіб, у тому числі самих посадових осіб зазначених органів.

До ***наслідків корупції міжнародного характеру*** можуть бути віднесені: негативний вплив корупції на імідж держави у світі, ускладнення відносин з іншими країнами, міжнародними організаціями і всією міжнародною спільнотою, втрата державою міжнародних позицій в економічній, політичній та інших сферах, тощо.

Стан корупції у країні може бути використаний іншими державами, міжнародними організаціями для тиску на політичне керівництво країни при прийнятті тих чи інших рішень як зовнішньополітичного, так і внутрішньополітичного характеру. Тобто, політичне керівництво країни в таких випадках потрапляє у політичну залежність від керівників тих країн або міжнародних організацій, які поінформовані про дійсний стан корупції чи корупційну діяльність окремих керівників вищого рівня державної влади.

Підсумовуючи викладене, слід констатувати, що корупція як соціальне явище притаманне усім, без винятку, державам світу, вона – невід'ємний атрибут публічної влади. Її соціальну сутність характеризують економічний, політичний, правовий, морально-психологічний та інші аспекти. При цьому особливе місце займає політичний аспект, оскільки корупція як соціальний феномен виникає в результаті

здійснення публічної влади. Оптимально чого можна досягти у протидії корупції, це: 1) зменшити її обсяги, обмежити сфери її обумовлення та розповсюдження, 2) змінити на менш небезпечний характер корупційних проявів, 3) обмежити взаємовплив корупції та економічних, політичних, правових та інших соціальних процесів, 4) збільшити ризик настання негативних наслідків для особи, яка вступає в корупційні відносини.

2. Засади антикорупційної політики в Україні.

Антикорупційна політика – це постійно здійснювана, систематична, цілеспрямована діяльність держави у тісній співпраці з інститутами громадянського суспільства, що полягає в розробці, удосконаленні та реалізації стратегічних засад і тактичних заходів, спрямованих на усунення або блокування причин та умов корупції, удосконалення юридичної відповідальності за корупційні правопорушення та формування антикорупційної культури.

Антикорупційна політика України охоплює такі напрями:

1. Стратегія протидії корупції;
2. Законодавство;
3. Громадська участь;
4. Антикорупційна діяльність органів влади;
5. Антикорупційна діяльність структур громадянського суспільства.

Антикорупційною стратегією на 2014–2017 роки визначено мету антикорупційної політики в Україні – це створення в Україні системи прийняття рішень щодо антикорупційної політики на основі результатів аналізу достовірних даних про корупцію та чинників, які до неї при зводять, зокрема статистичних спостережень, моніторингу виконання цих рішень та їх впливу на стан справ з питань запобігання корупції незалежним спеціалізованим органом із залученням представників громадянського суспільства, а також формування суспільної підтримки у подоланні корупції.

Заходами антикорупційної політики є:

1) визначити на законодавчому рівні засади організації та діяльності спеціально уповноваженого органу щодо запобігання корупції, відповідального, зокрема, за комплекс заходів із формування та реалізації антикорупційної політики. Зазначений орган повинен мати гарантії незалежної діяльності із забезпеченням широкої участі в ній представників громадянського суспільства і на нього мають бути покладені, зокрема, такі функції:

– підготовка щорічного звіту про стан виконання Антикорупційної стратегії та проекту доповіді щодо реалізації засад антикорупційної політики;

– аналіз стану справ з питань корупції, підготовка пропозицій щодо заходів нормативно-правового, організаційного, кадрового характеру;

– моніторинг та координація виконання антикорупційної програми;

– контроль за дотриманням законодавства про конфлікт інтересів та декларування майна, доходів, видатків та зобов'язань фінансового характеру;

– залучення громадськості до формування, реалізації та моніторингу антикорупційної політики; – поширення інформації про корупцію, проведення заходів із формування світогляду неприйняття корупції;

2) розробити проект акт у Кабінету Міністрів України щодо схвалення загальнонаціональної методики оцінки рівня корупції відповідно до стандартів ООН, щороку проводити із залученням громадськості дослідження щодо сприйняття корупції та довіри населення до органів, відповідальних за запобігання корупції, готовності населення брати участь у заходах щодо запобігання корупції, поширеності та видів моделей корупційної поведінки, корупціогенних ризиків у відповідних сферах;

3) проводити щорічні слухання у Верховній Раді України щодо національного звіту про стан справ з питань запобігання корупції, що готуватиметься спеціально уповноваженим органом з питань антикорупційної політики, та оприлюднювати звіт разом із висновками та рекомендаціями парламентських слухань;

4) забезпечити імплементацію міжнародних стандартів співпраці влади та громадськості у прийнятті рішень у сфері антикорупційної політики, зокрема закріплених у Кодексі кращих практик участі громадськості у процесі прийняття рішень, ухваленому конференцією міжнародних неурядових організацій Ради Європи 1 жовтня 2009 року, та перейти до нових форм співпраці, таких як діалог та партнерство;

5) проводити на постійній основі інформаційні кампанії, орієнтовані на різні соціальні групи та спрямовані на усунення толерантного ставлення до корупції, підвищення рівня співпраці влади та громадян у протидії корупції.

Метою запобігання корупції є забезпечення доброчесності законодавчої, виконавчої та судової гілок влади шляхом впровадження ефективних антикорупційних стандартів (запобігання конфлікту інтересів, декларування майна, доходів, видатків та зобов'язань фінансового характеру, антикорупційні програми, викриття корупції, доступ до інформації тощо) та створення інституціонального забезпечення їх дотримання.

Засади антикорупційної політики (Антикорупційна стратегія) визначаються Верховною Радою України.

Верховна Рада України щороку не пізніше 1 червня проводить парламентські слухання з питань ситуації щодо корупції, затверджує та оприлюднює щорічну національну доповідь щодо реалізації засад антикорупційної політики.

Антикорупційна стратегія розробляється Національним агентством на основі аналізу ситуації щодо корупції, а також результатів виконання попередньої антикорупційної стратегії.

Антикорупційна стратегія реалізується шляхом виконання державної програми, яка розробляється Національним агентством та затверджується Кабінетом Міністрів України.

Керівники державних органів несуть персональну відповідальність за забезпечення реалізації державної програми з виконання Антикорупційної стратегії.

Державна програма з виконання Антикорупційної стратегії підлягає щорічному перегляду з урахуванням результатів реалізації визначених заходів, висновків та рекомендацій парламентських слухань з питань ситуації щодо корупції.

Антикорупційні програми приймаються в:

Адміністрації Президента України, Апараті Верховної Ради України, Секретаріаті Кабінету Міністрів України, Секретаріаті Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Генеральній прокуратурі України, Службі безпеки України, міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, інших державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях, державних цільових фондах – шляхом затвердження їх керівниками;

Апараті Ради національної безпеки і оборони України – шляхом затвердження Секретарем Ради національної безпеки і оборони України;

Національному банку України – шляхом затвердження Правлінням банку;

Рахунковій палаті, Центральній виборчій комісії, Вищій раді правосуддя, Верховній Раді Автономної Республіки Крим, обласних радах, Київській та Севастопольській міських радах, Раді міністрів Автономної Республіки Крим – шляхом затвердження їх рішеннями.

Антикорупційні програми підлягають погодженню Національним агентством.

Антикорупційні програми повинні передбачати:

- визначення засад загальної відомчої політики щодо запобігання та протидії корупції у відповідній сфері, заходи з їх реалізації, а також з виконання антикорупційної стратегії та державної антикорупційної програми;
- оцінку корупційних ризиків у діяльності органу, установи, організації, причини, що їх породжують та умови, що їм сприяють;
- заходи щодо усунення виявлених корупційних ризиків, осіб, відповідальних за їх виконання, строки та необхідні ресурси;
- навчання та заходи з поширення інформації щодо програм антикорупційного спрямування;
- процедури щодо моніторингу, оцінки виконання та періодичного перегляду програм;
- інші спрямовані на запобігання корупційним та пов’язаним з корупцією правопорушенням заходи.

Національна доповідь щодо реалізації засад антикорупційної політики

Національне агентство готує проект щорічної національної доповіді щодо реалізації засад антикорупційної політики, який не пізніше 1 квітня подається до Кабінету Міністрів України.

У національній доповіді щодо реалізації засад антикорупційної політики мають відображатися такі відомості:

1) статистичні дані про результати діяльності спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції з обов'язковим зазначенням таких даних:

а) кількість зареєстрованих кожним зі спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції повідомлень про кримінальні корупційні правопорушення та правопорушення, пов'язані з корупцією;

б) кількість оперативно-розшукових справ, заведених спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції, та їх результативність;

в) кількість осіб, щодо яких складено обвинувальні акти щодо вчинення ними кримінальних корупційних правопорушень і правопорушень, пов'язаних з корупцією, а також протоколи про вчинення адміністративних правопорушень, пов'язаних з корупцією;

г) кількість осіб, щодо яких набрав законної сили обвинувальний вирок суду щодо вчинення ними кримінальних корупційних правопорушень, а також на яких накладено адміністративне стягнення за правопорушення, пов'язане з корупцією;

ґ) кількість осіб, щодо яких набрав законної сили виправдувальний вирок суду щодо вчинення ними відповідних правопорушень, а також щодо яких закрито відповідне адміністративне провадження без накладення стягнення;

д) відомості окремо за категоріями осіб, зазначених у частині першій статті 3 Закону, і за видами відповідальності за корупційні правопорушення та правопорушення, пов'язані з корупцією;

е) кількість осіб, звільнених з посади (роботи, служби) у зв'язку з притягненням до відповідальності за корупційні правопорушення або правопорушення, пов'язані з корупцією, а також осіб, стосовно яких застосоване як основне/додаткове покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю;

є) відомості про розмір збитків і шкоди, завданих корупційними правопорушеннями та правопорушеннями, пов'язаними з корупцією, стан та обсяги їх відшкодування;

ж) відомості про кошти та інше майно, одержані внаслідок вчинення корупційних правопорушень або правопорушень, пов'язаних з корупцією, конфісковані за рішенням суду, а також кошти у розмірі вартості незаконно одержаних послуг чи пільг, стягнені на користь держави;

з) відомості про кошти та інше майно, одержані внаслідок корупційних правопорушень або правопорушень, пов'язаних з корупцією, повернуті в Україну із-за кордону, та розпорядження ними;

и) відомості про конфіскацію предметів та доходів від кримінальних корупційних правопорушень;

і) кількість пропозицій щодо скасування відповідними органами або посадовими особами нормативно-правових актів, рішень, виданих (прийнятих) внаслідок вчинення корупційного правопорушення, та результати їх розгляду;

ї) відомості про визнані незаконними в судовому порядку за заявою заінтересованих фізичної особи, об'єднання громадян, юридичної особи, державного органу, органу місцевого самоврядування нормативно-правових актів, рішень, виданих (прийнятих) внаслідок вчинення корупційного правопорушення;

й) кількість направлених подань про усунення причин і умов, що сприяли вчиненню корупційного правопорушення та правопорушення, пов'язаного з корупцією, або невиконанню вимог антикорупційного законодавства;

к) співпрацю з відповідними органами інших держав, міжнародними організаціями і зарубіжними недержавними організаціями та укладені з ними угоди про співробітництво;

л) співпрацю з недержавними організаціями і засобами масової інформації;

м) штат спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, кваліфікацію та досвід їх працівників, підвищення їх кваліфікації;

н) діяльність підрозділів внутрішньої безпеки спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції; кількість повідомлень про вчинення правопорушень їх працівниками, результати розгляду таких повідомлень, притягнення працівників підрозділів внутрішньої безпеки до відповідальності;

о) обсяги фінансування спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції;

п) інші відомості, що стосуються результатів діяльності спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції та виконання їх повноважень;

2) узагальнені результати антикорупційної експертизи нормативно-правових актів та проектів нормативно-правових актів;

3) інформація про результати виконання органами державної влади заходів щодо запобігання та протидії корупції, у тому числі в рамках міжнародного співробітництва;

4) узагальнений аналіз ситуації щодо корупції із зазначенням:

а) виявлених державними органами, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування корупціогенних факторів у їх діяльності та реалізації ними заходів щодо усунення зазначених факторів;

б) результатів соціологічних і аналітичних досліджень з вивчення ситуації щодо корупції, проведених державними органами, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, міжнародними організаціями, громадськими об'єднаннями;

в) стану виконання міжнародно-правових зобов’язань у сфері запобігання і протидії корупції;

г) впливу здійснюваних заходів на рівень корупції на основі статистичних даних та результатів соціологічних досліджень;

5) звіт про стан виконання Антикорупційної стратегії;

6) висновки та рекомендації.

Спеціально уповноважені суб’єкти у сфері протидії корупції, інші державні органи, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування до 15 лютого подають до Національного агентства інформацію, необхідну для підготовки національної доповіді щодо реалізації засад антикорупційної політики.

Кабінет Міністрів України щороку не пізніше 15 квітня розглядає та схвалює проект національної доповіді щодо реалізації засад антикорупційної політики, який протягом десяти робочих днів з дня схвалення направляється до Верховної Ради України.

Національна доповідь щодо реалізації засад антикорупційної політики підлягає оприлюдненню на офіційному веб-сайті Верховної Ради України.

Участь громадськості в заходах щодо запобігання корупції

Громадські об’єднання, їх члени або уповноважені представники, а також окремі громадяни в діяльності щодо запобігання корупції мають право:

1) повідомляти про виявлені факти вчинення корупційних або пов’язаних з корупцією правопорушень, реальний, потенційний конфлікт інтересів спеціально уповноваженим суб’єктам у сфері протидії корупції, Національному агентству, керівництву чи іншим представникам органу, підприємства, установи чи організації, в яких були вчинені ці правопорушення або у працівників яких наявний конфлікт інтересів, а також громадськості;

2) запитувати та одержувати від державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації», інформацію про діяльність щодо запобігання корупції;

3) проводити, замовляти проведення громадської антикорупційної експертизи нормативно-правових актів та проектів нормативно-правових актів, подавати за результатами експертизи пропозиції до відповідних органів, отримувати від відповідних органів інформацію про врахування поданих пропозицій;

4) брати участь у парламентських слуханнях та інших заходах з питань запобігання корупції;

5) вносити пропозиції суб’єктам права законодавчої ініціативи щодо вдосконалення законодавчого регулювання відносин, що виникають у сфері запобігання корупції;

6) проводити, замовляти проведення досліджень, у тому числі наукових, соціологічних тощо, з питань запобігання корупції;

7) проводити заходи щодо інформування населення з питань запобігання корупції;

8) здійснювати громадський контроль за виконанням законів у сфері запобігання корупції з використанням при цьому таких форм контролю, які не суперечать законодавству;

9) здійснювати інші не заборонені законом заходи щодо запобігання корупції.

Громадському об'єднанню, фізичній, юридичній особі не може бути відмовлено в наданні доступу до інформації стосовно компетенції суб'єктів, які здійснюють заходи щодо запобігання корупції, а також стосовно основних напрямів їх діяльності. Така інформація надається в порядку, встановленому законом.

Законопроекти та проекти інших нормативно-правових актів, що передбачають надання пільг, переваг окремим суб'єктам господарювання, а також делегування повноважень державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим або органів місцевого самоврядування, з метою їх громадського обговорення розміщуються на офіційних веб-сайтах відповідних органів невідкладно, але не пізніше ніж за 20 робочих днів до дня їх розгляду з метою прийняття.

3. Конфлікт інтересів та інші обмеження щодо запобігання корупції.

Уже декілька років антикорупційне законодавство України використовує поняття «конфлікт інтересів» та регламентує питання, пов'язані з конфліктом інтересів на публічній службі та його врегулюванням.

В **Законі України «Про запобігання корупції»** від 14.10.2014 №1700-VII (далі по тексту – Закону) були внесені певні зміни в понятійний зміст даного терміну.

Причини. В попередній Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції» від 07.04.2011 № 3206-VI (**нечинний**) визначав «конфлікт інтересів» як суперечність між особистими майновими, немайновими інтересами особи чи близьких їй осіб та її службовими повноваженнями, наявність якої може вплинути на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, а також на вчинення чи невчинення дій під час виконання наданих їй службових повноважень.

Це визначення було достатнім для притягнення до відповідальності за порушення вимог закону щодо врегулювання конфлікту інтересів. **Але в ньому був і серйозний недолік.** *А саме, фактичне поєднання в одному визначенні ситуацій, за яких конфлікт інтересів лише може виникнути за певних обставин, та ситуацій, в яких він вже реально існує.*

Тому в новому законі ***(Закон України «Про запобігання корупції»)*** було введено два різних визначення видів конфлікту інтересів: ***потенційний конфлікт та реальний конфлікт інтересів.***

Потенційний конфлікт інтересів - наявність у особи приватного інтересу у сфері, в якій вона виконує свої службові чи представницькі повноваження, що може вплинути на об'єктивність чи неупередженість прийняття нею рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень.

Реальний конфлікт інтересів - суперечність між приватним інтересом особи та її службовими чи представницькими повноваженнями, що впливає на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень.

Ці поняття конфліктів інтересів з'єднанні новим поняттям - **«приватний інтерес».** Згідно Закону **приватний інтерес** - будь-який майновий чи немайновий інтерес особи, у тому числі зумовлений особистими, сімейними, дружніми чи іншими позаслужбовими стосунками з фізичними чи юридичними особами, у тому числі ті, що виникають у зв'язку з членством або діяльністю в громадських, політичних, релігійних чи інших організаціях.

Норми Закону щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів поширюються на осіб, зазначених в пунктах 1, 2 частини першої статті 3 Закону України «Про запобігання корупції».

Отже, розглянемо **головні складові потенційного конфлікту інтересів** для посадової особи. ***Їх є три.***

Перша складова. Згідно посадової інструкції або іншого документу особа повинна виконувати відповідні службові або представницькі обов'язки, або бути уповноваженою на виконання вищезазначених обов'язків.

Друга складова. В зв'язку з будь-якими причинами у посадової особи повинен виникнути приватний інтерес саме у тій сфері, в якій вона виконує свої службові обов'язки чи представницькі повноваження.

Третя складова. Приватний інтерес посадової особи може вплинути в майбутньому на об'єктивність чи неупередженість прийняття нею рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених обов'язків та повноважень.

Відсутність будь-якої складової означає відсутність потенційного конфлікту інтересів.

Розглянемо головні складові реального конфлікту інтересів для посадової особи. Їх теж є три.

Перша складова – без змін. Згідно посадової інструкції або іншого документу особа повинна виконувати відповідні службові або представницькі обов'язки, або бути уповноваженою на виконання вищезазначених обов'язків.

Друга складова змінилася. Незалежно від причини у посадової особи вже виник приватний інтерес саме у тій сфері, в якій вона виконує свої службові чи представницькі повноваження.

Третя складова зовсім нова. У посадової особи виникає суперечність між приватним інтересом особи та її службовими чи представницькими повноваженнями. ***Ця суперечність виникає у той самий момент, коли посадова особа починає виконувати зазначені повноваження у зв'язку з необхідністю прийняття відповідного рішення, або вчинення чи не вчинення відповідних дій.***

Розглянемо кілька прикладів можливого потенційного конфлікту інтересів та реального конфлікту інтересів в діяльності посадових осіб будь якого великого державного підприємства.

Приклад. Подача заявок на участь в конкурсних торгах.

Потенційний конфлікт інтересів. До комітету з конкурсних торгів подає заявку юридична особа, керівником якої є близька особа члена цього комітету. Згідно Закону ***близькі особи - особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом і мають взаємні права та обов'язки із суб'єктом, зазначеним у частині першій статті 3 цього Закону (крім осіб, взаємні права та обов'язки яких із суб'єктом не мають характеру сімейних), у тому числі особи, які спільно проживають, але не перебувають у шлюбі, а також - незалежно від зазначених умов - чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний брат, рідна сестра, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, зять, невістка, тесть, теща, свекор, свекруха, усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням згаданого суб'єкта.***

Тут ми маємо наявність усіх трьох складових потенційного конфлікту інтересів:

- відповідні службові обов'язки посадової особи (член комітету);
- виникнення приватного інтересу, зумовленого відповідними сімейно родинними стосунками посадової особи з керівником учасника конкурсних торгів;
- можливість у майбутньому необ'єктивних або неупередженних дій посадової особи при розгляді заявок учасників конкурсних торгів.

Реальний конфлікт інтересів. Член комітету з конкурсних торгів приймає участь в розгляді цієї заявки. ***Тут ми також маємо наявність усіх трьох складових реального конфлікту інтересів:***

- відповідні службові обов'язки посадової особи(член комітету);
- потенційний конфлікт інтересів вже має місце(член комітету знає, що керівник одного з учасників є його близькою особою);
- виникнення суперечності між приватним інтересом посадової особи та її службовими обов'язками (ця суперечність виникає з моменту, коли посадова особа

починає виконувати свої обв’язки члена комітету та приймає участь в засіданні комітету).

Тому, в даному випадку час виникнення реального конфлікту інтересів для посадової особи починається з моменту початку засідання комітету з конкурсних торгів, а закінчується після голосування членів комітету по відповідному питанню.

Проте треба відмітити ще деякі особливості. Якщо з початку засідання комітету і до початку голосування по відповідному питанню цей член комітету знаходиться в умовах реального конфлікту інтересів, то прийнявши участь у голосуванні, він вже діє в умовах реального конфлікту інтересів.

Може виникнути питання, чому у наведених прикладах приділяється увага тому, з якої миті виникає потенційний чи реальний конфлікт інтересів, або, коли посадова особа починає діяти в умовах реального конфлікту інтересів. В залежності від того на якій стадії потенційного або реального конфлікту інтересів будуть виявлені дії посадової особи, вона буде нести відповідну **кримінальну, адміністративну або дисциплінарну відповідальність.**

1) обмеження для суб'єктів, на яких поширюється його дія (щодо використання службових повноважень чи свого становища, щодо одержання подарунків, щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, обмеження щодо спільної роботи близьких осіб);

2) зобов'язання щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів.

Так, Закон виділяє заходи зовнішнього (керівником) та самостійного (працівником) врегулювання конфлікту інтересів. ***Зовнішнє врегулювання конфлікту інтересів може здійснюватися шляхом:***

– усуненням особи від виконання завдання, вчиненням дій, прийняттям рішення чи участі в його прийнятті в умовах реального чи потенційного конфлікту інтересів;

– застосування зовнішнього контролю за виконанням особою відповідного завдання, вчиненням нею певних дій чи прийняття рішень;

– обмеження доступу особи до певної інформації;

– перегляду обсягу службових повноважень особи;

– переведення особи на іншу посаду;

– звільнення особи.

У свою чергу ***самостійне врегулювання конфлікту інтересів*** не обмежується конкретним переліком способів, головне, щоб працівник у законний спосіб позбувся приватного інтересу, який зумовлює конфлікт інтересів.

3) правила етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, якими вони зобов'язані керуватися під час

виконання своїх службових чи представницьких повноважень, підстави та порядок притягнення до відповідальності за порушення цих вимог;

4) процедури фінансового контролю (подання декларацій особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та проведення їх перевірки Національним агентством);

5) державний захист викривачів - фізична особа, яка за наявності переконання, що інформація є достовірною, повідомила про можливі факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень, інших порушень цього Закону, вчинених іншою особою, якщо така інформація стала їй відома у зв'язку з її трудовою, професійною, господарською, громадською, науковою діяльністю, проходженням нею служби чи навчання або її участю у передбачених законодавством процедурах, які є обов'язковими для початку такої діяльності, проходження служби чи навчання;

6) відповідальність за вчинення корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень (кримінальна, адміністративна, цивільно-правова та дисциплінарна відповідальність). У разі вчинення від імені та в інтересах юридичної особи її уповноваженою особою злочину самостійно або у співучасті до юридичної особи у випадках, визначених Кримінальним кодексом України, застосовують заходи кримінально-правового характеру.

4. Фінансовий контроль та моніторинг способу життя.

Державні службовці зобов'язані щорічно до 1 квітня подавати шляхом заповнення на офіційному веб-сайті Національного агентства декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування(далі - декларація), за минулий рік за формою, що визначається Національним агентством.

Державні службовці, які припиняють діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, подають декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за період, не охоплений раніше поданими деклараціями.

Особи, які припинили діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, зобов'язані наступного року після припинення діяльності подавати в установленому порядку декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік.

Упродовж семи днів після подання декларації суб'єкт декларування має право подати виправлену декларацію, але не більше трьох разів. У разі притягнення суб'єкта декларування до відповідальності за неподання, несвоєчасне подання декларації або в разі виявлення у ній недостовірних відомостей суб'єкт декларування зобов'язаний подати відповідну декларацію з достовірними відомостями.

Суб’єкти декларування, які не мали можливості до 1 квітня за місцем військової служби, роботи подати декларацію осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік у зв’язку з виконанням завдань в інтересах оборони України під час дії особливого періоду, безпосередньою участю у веденні воєнних (бойових) дій, у тому числі на території проведення антитерористичної операції та здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, направленням до інших держав для участі в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки у складі національних контингентів або національного персоналу, виконанням інших завдань в інтересах національної безпеки і оборони, подають таку декларацію за звітний рік протягом 90 календарних днів із дня прибуття до місця проходження військової служби, роботи чи дня закінчення проходження військової служби, визначеного частиною другою статті 24 Закону України "Про військовий обов’язок і військову службу".

Подані декларації включаються до Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, що формується та ведеться Національним агентством у визначеному ним порядку. На офіційному веб-сайті Національного агентства забезпечується відкритий цілодобовий доступ до Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, шляхом можливості перегляду, копіювання та роздруковування інформації, а також у вигляді набору даних (електронного документа), організованого у форматі, що дозволяє його автоматизоване оброблення електронними засобами (машинозчитування) з метою повторного використання.

Інформація про особу в Єдиному державному реєстрі декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, зберігається упродовж всього часу виконання цією особою функцій держави або місцевого самоврядування, а також упродовж п’яти років після припинення виконання нею зазначених функцій, крім останньої декларації, поданої особою, яка зберігається безстроково.

Національне агентство проводить щодо декларацій, поданих суб’єктами декларування, такі види контролю:

1) щодо своєчасності подання;

2) щодо правильності та повноти заповнення;

3) логічний та арифметичний контроль.

Моніторинг способу життя суб’єктів декларування

Національне агентство здійснює вибірковий моніторинг способу життя суб’єктів декларування з метою встановлення відповідності їх рівня життя наявним у них та членів їх сім’ї майну і одержаним ними доходам згідно з декларацією

особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.

Моніторинг способу життя суб'єктів декларування здійснюється Національним агентством на підставі інформації, отриманої від фізичних та юридичних осіб, а також із засобів масової інформації та інших відкритих джерел інформації, яка містить відомості про невідповідність рівня життя суб'єктів декларування задекларованим ними майну і доходам.

Порядок здійснення моніторингу способу життя суб'єктів декларування визначається Національним агентством.

Моніторинг способу життя здійснюється із додержанням законодавства про захист персональних даних та не повинен передбачати надмірного втручання у право на недоторканність особистого і сімейного життя особи.

Встановлення невідповідності рівня життя суб'єкта декларування задекларованим ним майну і доходам є підставою для здійснення повної перевірки його декларації. У разі встановлення невідповідності рівня життя Національним агентством надається можливість суб'єкту декларування протягом десяти робочих днів надати письмове пояснення за таким фактом.

У разі виявлення за результатами моніторингу способу життя ознак корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією, Національне агентство інформує про них спеціально уповноважені суб'єкти у сфері протидії корупції.

ВИСНОВКИ

Розглянувши поняття корупції, її правові, економічні та психологічні витоки можна стверджувати, що подолання корупції стане для української держави справжнім викликом. Для боротьби з цим суспільно-політичним феноменом слід застосовувати різні методи та підходи. На законодавчому рівні вже закладено основні шляхи ефективної антикорупційної політики. Але практика та наявні статистичні дані викривають проблеми, що заважають ефективній реалізації цієї політики.

4.**Закріплення пройденого матеріалу** – 5 хв.

5. Підбиття підсумків – 5 хв

- Вказати на питання,
- які вимагають підвищеної уваги;
- відповісти на запитання.